

<p>ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ, οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς· ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον</p> <p>Κύριε, τῇ σῇ, Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον, καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου, δόξα σοι.</p> <p>Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφῆν, προσκυνοῦμέν σου τὰ</p>		<p>ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς μας πάντοτε. Τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Εἶθε νὰ γίνῃ ἔτσι. Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ὁ Κύριος ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ στείλῃ τὸν Παράκλητο (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) στὸν κόσμο. Οἱ οὐρανοὶ ἐτοίμασαν τὸ θρόνο του, οἱ νεφέλες τὸ ὄχημά του. Οἱ Ἄγγελοι θαυμάζουν βλέποντας ἓναν ἄνθρωπο ψηλότερα ἀπ' αὐτοῦς. Ὁ Πατέρας ὑποδέχεται, αὐτὸν τὸν ὅποιο ἔχει αἰώνιο στήν ἀγκαλιά του. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο διατάζει ὅλους τοὺς Ἀγγέλους του λέγοντας· Ἀνοιξτε τίς πύλες οἱ ὑπεύθυνοι, ὅλα τὰ ἔθνη χειροκρατήσατε· Διότι ἀνέβηκε ὁ Χριστός, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν προηγουμένως.</p> <p>Κύριε, μέ τὴν Ἀνάληψή σου ἔμειναν ἐκπληκτα τὰ Χερουβίμ βλέποντας Ἐσένα τὸν Θεό, νὰ ἀνεβαίνεις ἐπάνω σέ σύννεφα, Εσύ πού κάθου ἀπάνω σ' αὐτά· Καί σέ δοξάζουμε, γιατί εἶναι ἀγαθὸ τὸ ἔλεός σου, δόξα σ' ἔσένα.</p> <p>Βλέποντας νὰ ὑψώνουσαι, Χριστέ, στὰ ἅγια ὄρη τῶν οὐρανῶν, Ἐσύ ἢ λάμψη τῆς δόξης τοῦ Πατέρα, ἀνυμνοῦμε τὴν ὁμοία μέ φῶς μορφὴ τοῦ προσώπου σου· Προσκυνοῦμε τὰ Παθήματά σου· Τιμοῦμε τὴν</p>
--	--	---

παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὄδυρμοις δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὐς δι' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος, ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες, καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρήλθες. Ὁ δὲ ἐμέπτωχέυσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς· ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας· ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει, καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· ὁ τοὺς μαθητάς καὶ τὴν

Ἀνάστασή σου, δοξάζοντας τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψή σου· Ἐλέησέ μας.

Κύριε, ὅταν σέ εἶδαν οἱ Ἀπόστολοι, νὰ ὑψώνεσαι μέσυννεφα, μέ θρήνους δακρύων, Ζωοδότα Χριστέ, γεμάτοι ἀπό σκυθρωπότητα (θλίψη) θρηνώντας ἔλεγαν. Κύριε, μὴ μᾶς ἀφήσεις ὀρφανούς, ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, τοὺς ὁποίους ἀπό συμπάθεια ἀγάπησες ὡς εὐσπλαγχνος· Ἀλλὰ στείλε σ' ἐμᾶς, ὅπως μᾶς ὑποσχέθηκες τὸ Πανάγιό σου Πνεῦμα, γιὰ νὰ φωτίζει τίς ψυχές μας.

Κύριε, ἀφοῦ ἐκπλήρωσες τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας (γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων), παραλαμβάνοντας τοὺς Μαθητές τοὺς ὀδηγοῦσες στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· Καὶ νά, πέρασες τώρα τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ. Ἐσὺ πού γιὰ μένα ἔγινες φτωχός ὅπως ἐμένα, καὶ ἀνέβηκες ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου δέν χωρίσθηκες, στείλε τὸ Πανάγιό σου Πνεῦμα, νὰ φωτίζει τίς ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Χωρὶς νὰ χωρισθεῖς ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ ἀφοῦ συναναστράφηκες ὡς ἄνθρωπος μέ αὐτοὺς πού εἶναι ἐπάνω στὴ γῆ, σήμερον ἀναλήφθηκες μέ δόξα ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· Καὶ ἀφοῦ ἀνύψωσες μέ συμπάθεια τὴ φύση μας πού ἔπρεπε, τὴν ἔβαλες νὰ καθίσει μαζί μέ τόν Πατέρα. Γι' αὐτό τὰ οὐράνια τάγματα τῶν ἁσωμάτων ἐκπληκτα ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἔμεναν κατάπληκτα ἀπὸ θαυμασμό· Καὶ κατεχόμενα ἀπὸ φόβο ἐμεγάλυναν (δοξολογοῦσαν) τὴ φιλανθρωπία σου. Μαζί μέ αὐτά καὶ ἡμεῖς πού εἴμαστε στὴ γῆ, δοξολογώντας τὴν ταπεινὴ κάθοδό σου σ' ἐμᾶς καὶ τὴν Ἀνάληψή σου ἀπὸ μᾶς, σέ ἱκετεύομε λέγοντας·

τεκουῖσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Αναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Σελ. 40).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία Ἡσαίου. (Β' . 2-3).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, καὶ ὑψωθῆσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΕΒ' . 10--ΕΓ' . 3,7-9).

Τάδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου, σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· Ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη· ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστὸν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου, σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη.

Ἐσύ πού γέμισες μέ ἄπειρη χαρὰ κατὰ τὴν Ἀνάληψή σου, τοὺς Μαθητὲς καὶ τὴ Θεοτόκο πού σ' ἐγέννησε, κι ἐμᾶς κάνε μας ἀξιούς γιὰ τὴ χαρὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου μέ τίς εὐχές τους, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἐλέους σου.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Β' . 2-3).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Κατὰ τίς ἔσχατες (τίς τελευταῖες) ἡμέρες θὰ εἶναι ὀλοφάνερο τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου καὶ ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου ἐπάνω στίς κορυφές τῶν βουνῶν· Καὶ θὰ ὑψωθεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὰ βουνά· Καὶ θὰ ἔλθουν σ' αὐτὸ ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θὰ πορεύονται πρὸς αὐτὸ λαοὶ πολλοὶ καὶ θὰ λένε· Ἐλᾶτε νὰ ἀνεβοῦμε στό ὄρος τοῦ Κυρίου καὶ στό ναὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· Κι ἐκεῖ θὰ μᾶς ὑποδείξει τὸ δρόμο του, καὶ θὰ ζήσουμε σύμφωνα μ' αὐτόν.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΕΒ' . 10--ΕΓ' . 3,7-9).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Πηγαίνετε, περάστε μέσα ἀπὸ τίς πύλες μου· Κατασκευάστε τὸ δρόμο μου, καὶ ἀνοιξτε δρόμο γιὰ τὸ λαὸ μου, καὶ πετάξτε τίς πέτρες ἀπὸ τὸ δρόμο· Ὑψῶστε σινιάλο (προσκλητήριο σημά) στὰ ἔθνη. Διότι νά, ὁ Κύριος ἔκανε νὰ ἀκουσθεῖ ἕως τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ μήνυμα· Πεῖτε στὴ θυγατέρα μου Σιών· Νά, ἔφθασε ὁ Σωτὴρας σου ἔχοντας μαζί του τὴν ἀμοιβὴ γιὰ τὴ νίκη του καὶ τὸ σωτηριῶδες ἔργο του ἐνώπιόν του. Καὶ θὰ ὀνομάσει αὐτόν τὸν λαὸ Ἅγιο, λυτρωμένο ἀπὸ τὸν Κύριο· Κι ἐσύ θὰ ὀνομασθεῖς περιζήτητη πόλη καὶ ὄχι ἐγκαταλελειμμένη. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού ἔφθασε

Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾶ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· Ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι· Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· οὐχὶ λαὸς μου ἐστὲ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν, οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητεία Ζαχαρίου. (ΙΔ', 4, 8-11).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, ἐν

ἀπὸ τὴν ἐχθρική Ἰδουμαία, ἀπὸ τὴν πόλη Βοσόρ, καὶ τὰ ροῦχα του εἶναι ἐρυθρὰ, ὁ τόσο ὠραῖος μέ τῇ στολή του; Φωνάζει μέ πολλή δύναμη· Ἐγὼ κηρύττω δικαιοσύνη καὶ προχωρῶ στή δίκαιη κρίση γιά τῇ σωτηρία τῶν ἀδικημένων. Γιατί εἶναι ἐρυθρὰ τό ἐπανωφόρι σου καὶ τὰ ροῦχα σου; ὅπως ἀπὸ πατημένα σταφύλια σέ ληνό (πατητήρι); Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ χυμό σταφυλιῶν, πατημένων στό ληνό. Πάτησα τὰ σταφύλια μόνος, καὶ κανεῖς ἀπὸ τούς εἰδωλολάτρεις δέν ἦταν μαζί μου στό ἔργο αὐτό. Θυμήθηκα τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου, τὴν ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου θά ὑπενθυμίσω, τὸν ὕμνο τοῦ Κυρίου γιά ὅλα ὅσα μᾶς ἔδωσε. Ὁ Κύριος εἶναι κριτὴς φιλόανθρωπος γιά τό λαό τοῦ Ἰσραὴλ· Ἐνεργεῖ ἀπέναντί μας σύμφωνα μέ τό ἔλεός του, καὶ σύμφωνα μέ τὴν πολλή δικαιοσύνη του· Καὶ εἶπε· Δέν εἴσθε λαός μου; Δέν εἴσθε παιδιὰ μου, τὰ ὅποια δέν θά μέ ἐγκαταλείψουν; Καὶ ἔγινε γι' αὐτούς ὁ Θεός πηγὴ σωτηρίας ἀπὸ κάθε θλίψη τους. Οὔτε ἀπεσταλμένος οὔτε Ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τούς ἔσωσε, ἐπειδὴ τούς ἀγαπᾶ καὶ τούς συμπονεῖ. Αὐτὸς τούς ἐλευθρωσε καὶ τούς ἀνέλαβε, καὶ τούς ὑπερύψωσε ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ αἰῶνος.

Προφητεία τοῦ Ζαχαρία. (ΙΔ' . 4, 8-11).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Νά, ἔρχεται ἡμέρα τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν ὅποια θά σταθοῦν τὰ πόδια του ἐπάνω στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πού βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ πρὸς τὴν Ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θά βγεῖ νερό τρεχούμενο ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ· Τό μισό ἀπ' αὐτό θά χύνεται στήν πρώτη θάλασσα (τὴν Νεκρά Θάλασσα) καὶ τό μισό στή μακρι-

θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἓν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ῥεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεῖ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως, τοῦ πύργου Ἀναμεήλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιοθότως.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἐτέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχος. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἀναλαμβανομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι ἐτέρα τῇ ἐτέρα ἐβῶν· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖός καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ

νή θάλασσα (στὴ Μεσόγειο), καὶ θεὸς τρέχει καὶ τὸ θέρος καὶ τὴν ἀνοιξη. Καὶ θὰ εἶναι ὁ Κύριος Βασιλιάς σὲ ὅλη τὴ γῆ· Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη θὰ εἶναι ἓνας Κύριος, καὶ τὸ ὄνομά του ἓνα. Τὸ νερό αὐτό θὰ περικυκλώνει ὅλη τὴν κατοικημένη καὶ ἀκατοίκητη χώρα ἀπὸ τῆ Γαβαᾶ μέχρι τῆ Ῥεμμῶν στὰ νότια τῆς Ἱερουσαλήμ· Καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ ὑψωθεῖ καὶ θὰ μείνει στὸν τόπο τῆς ἀπὸ τὴν πύλη Βενιαμίν (βόρρεια) μέχρι τὸν τόπο τῆς πρώτης πύλης, μέχρι τὴν πύλη τοῦ Γομόρ, καὶ μέχρι τὸν πύργο Ἀναμεήλ, καὶ μέχρι τὸν πύργο τῶν γωνιῶν, μέχρι τὰ πατητήρια τοῦ βασιλιᾶ. Καὶ οἱ πιστοὶ θὰ κατοικήσουν σ' αὐτήν, καὶ δέν θὰ ὑπάρχει ἐκεῖ κατάρα, καὶ θὰ κατοικοῦν μέ πεποίθησι στὴν ἀσφάλειά της.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Γεννήθηκες, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησες· Ἐμφανίσθηκες, ὅπως ὁ ἴδιος ἀποφάσισης· Ἐπαθες μέ τὸ σῶμα, Θεέ μας, ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ πάτησες τὸν θάνατο· Ἀναλήφθηκες μέ δόξα, ἐσύ πού γεμίζεις τὰ σύμπαντα, καὶ ἔστειλες σ' ἐμᾶς Πνεῦμα Ἅγιο, γιὰ νὰ ἀνυμνοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὴ Θεότητά σου.

Στίχ. Ὅλα τὰ ἔθνη χειροκροτήστε.

Ὅταν ἀναλαμβανόσουν, Χριστέ, ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, οἱ οὐράνιες δυνάμεις βλέποντας φώναζαν ἢ μία στὴν ἄλλη· Ποιός εἶναι αὐτός; Καὶ ἡ ἀπάντησι λέγει· Αὐτός εἶναι ὁ ἰσχυρός καὶ κυρίαρχος, αὐτός εἶναι ὁ δυνατός στὸν πόλεμο, αὐτός εἶναι ἀληθινά ὁ Βασιλιάς τῆς δόξης. Καὶ γιατί τὰ ρούχα του εἶναι κόκκινα; Ἐχει

ίμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός.
Αὐτὸς δὲ ὡς Θεὸς ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς
μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, ἵνα ὀδηγήσῃ, καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν
φωνῇ σάλπιγγος.

Ἀνελήφθῃς ἐν δόξῃ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν
Χριστέ ὁ Θεὸς ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ
ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ὁ τὰ σύμπαντα
πληρῶν τῇ Θεότητι, καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ
ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα
τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον,
τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις.. (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθῃς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ
ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς
εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς
τοῦ κόσμου. (Τρίς).

Ἀπόλυσις.

ἸΟ ἐν δόξῃ ἀναληφθῆς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς
οὐρανοὺς, καὶ ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πα-

ἔλθει ἀπὸ τῆ Βοσὸρ, πού σημαίνει ἀπὸ τῆ σαρκική ζωή.
Ἀλλὰ ἐσύ ὡς Θεός, ἀφοῦ ἐκάθισες στὰ δεξιά τῆς μεγα-
λωσύνης τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἔστειλες σ' ἐμᾶς τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιο, γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τίς ψυχές μας.

Στίχ. Ἀνέβηκε ὁ Θεός μέ ἀλαλαγμό, ὁ Κύριος μέ
φωνή σάλπιγγας.

Ἀναλήφθηκες μέ δόξα ἀπὸ τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν,
Χριστέ Θεέ μας, μπροστά στὰ μάτια τῶν Μαθητῶν σου,
κι ἐκάθισες στὰ δεξιά τοῦ Πατέρα, Ἐσύ πού γεμίζεις τὰ
σύμπαντα μέ τῇ Θεότητά σου· Καὶ ἔστειλες σ' αὐτούς τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πού φωτίζει, καὶ στηρίζει καὶ ἀγιάζει
τίς ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἀνέβηκε ὁ Θεός μέ ἀλαλαγμό, ὁ Κύριος μέ φωνῇ
σάλπιγγας, γιὰ νὰ ὑψώσει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ πού
ἔπεσε, καὶ νὰ ἀποστελεῖ τὸ Πνεῦμα, τὸν Παράκλητο
(πού παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει), καὶ νὰ ἀγιάσει τίς ψυχές
μας.

Νῦν ἀπολύεις.. (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο.

Ἀνελήφθῃς μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, δίνοντας χαρὰ
στοὺς Μαθητές μέ τὴν ὑπόσχεση τῆς καθόδου τοῦ
ἁγίου Πνεύματος· Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν αὐτοὶ μέ τὴν
εὐλογία, ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ
Κόσμου. (Τρίς).

Ἀπόλυση.

Ὁ Χριστός πού μέ δόξα ἀναλήφθηκε στοὺς
οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιά τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα...

<p>τρός, Χριστός... (Σελ. 36).</p> <p>ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΟΡΘΟΣ. Προκαταρκτικά. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Τροπάρια. (Σελ. 83) ΔΕΗΣΙΣ (Σελ. 84) ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ (Σελ. 85-95). ΕΙΡΗΝΙΚΑ (Σελ. 95-96). ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ... (Σελ. 96-97). Καθίσματα. Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοὶ ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε. Ὁ προαιώνιος Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῶ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῶ τῶ ἀναληφθέντι.</p>		<p>κ.λ.π. (Σελ. 36).</p> <p>ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΟΡΘΟΣ. Προκαταρκτικά. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς μας πάντοτε, καὶ τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Τροπάρια. (Σελ. 83) ΔΕΗΣΙΣ (Σελ. 83-84) ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ (Σελ. 84-94). ΕΙΡΗΝΙΚΑ (Σελ. 94-96). ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ... (Σελ. 96-97). Καθίσματα Ἐνῶ Ἄγγελοι ἐθαύμαζαν τὸ παράξενο γεγονός τῆς Ἀναλήψεώς σου, καὶ οἱ Μαθητές ἔμεναν ἐκπληκτοὶ γιὰ τὴν ἀνοδό σου ποὺ προκαλοῦσε δέος, ἀνέβηκες μὲ δόξα ὡς Θεός, καὶ ἀνοίχθησαν γιὰ σένα οἱ πύλες· Γί' αὐτὸ οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζαν φωνάζοντας· Δόξα στήν κάθοδό σου, Σωτήρα· Δόξα στή Βασιλείᾳ σου, δόξα στήν Ἀνάληψή σου, μόνε φιλόνηρωπε. Ὁ Προαιώνιος Θεός ποὺ δέν ἔχει ἀρχή, ἀφοῦ θεοποίησε μυστηριωδῶς τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία ἀνέλαβε, σήμερον ἀναλήφθηκε. Ἄγγελοι τρέχοντας μπροστά ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τὸν ἐδειχναν νὰ προχωρεῖ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς μὲ πολλή δόξα· Καὶ ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν, ἔλεγον· Δόξα στὸν Θεὸ ποὺ ἀναλήφθηκε.</p>
--	--	---

<p>Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄιδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Αναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανούς ἀναγαγών, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Ἀναβαθμοί.</p> <p>Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος.</p> <p>Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.</p> <p>Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἄγιώ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἄγιώ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.</p> <p>Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον. Γ'. Ἑωθινόν.</p>		<p>Ἀφοῦ κατέβηκες ἀπὸ τὰ οὐράνια στὰ ἐπίγεια, καὶ ἀνέστησες μαζί σου ὡς Θεὸς τὴ μορφή τοῦ Ἀδάμ, πού βρισκόταν κάτω στὴ φυλακὴ τοῦ ἄδη, ἀφοῦ τὴν ἀνέβασες στοὺς οὐρανούς μὲ τὴν Ἀνάληψή σου, Χριστέ, τὴν ἔβαλες νὰ καθίσει στὸν ἴδιο θρόνο μὲ τὸν Πατέρα, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Ἀναβαθμοί.</p> <p>(Τὸ πρῶτο ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος).</p> <p>Ἀπὸ τῆ νεότητά μου μὲ πολεμοῦν πολλὰ πάθη. Ἀλλὰ ἐσύ ὁ ἴδιος βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.</p> <p>Ἔσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ καταισχυνηεῖτε (ντραπεῖτε) ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· Γιατί θὰ ἔχετε ἀποξηρανθεῖ ὅπως τὸ χόρτο ἀπὸ τὴ φωτιά.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ καθάρση ὑψώνεται, γίνεται λαμπρὴ ἀπὸ τὴν Τριαδικὴ Μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα) μὲ τρόπο ἱερό καὶ Μυστηριώδη.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς Χάρης, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὀλόκληρη τὴ φύση, γιὰ νὰ ζωογονεῖται.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Ἀνέβηκε ὁ Θεὸς μὲ ἀλαλαγμὸ, ὁ Κύριος μὲ φωνὴ σάλπιγγας.</p> <p>Στίχ. Ὅλα τὰ ἔθνη Χειροκροτήσατε. Στίχ. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Γ'. Ἑωθινό.</p>
--	--	---

Κατά Μάρκον. (ΙΣΤ'. 9-20).

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς πρῶτῃ πρώτῃ σαββάτου ἐφάνη πρῶτον Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν· κἀκεῖνοι ἀκούσαντες ὅτι ζῆ καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερῶθη ἐν ἑτέρῃ μορφῇ πορευομένοις εἰς ἀγρόν· κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερῶθη, καὶ ὠνείδισεν τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγεργμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσιν, γλώσσαις λαλήσουσιν καιναῖς, ὄφεις ἄροῦσιν, κὰν θανάσιμόν τι πῖωσιν οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἄρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσιν καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

Μάρκον. (ΙΣΤ'. 9-20).

Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς τὸ πρῶτῃ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδας, ἐφανίσθη πρῶτα στή Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ, ἀπὸ τὴν ὅποια εἶχε βγάλει ἑπτὰ δαιμόνια. Καὶ ἐκείνη πῆγε καὶ ἀνήγγειλε, σ αὐτοὺς πού ἦταν μαζί του, οἱ ὅποιοι πενθοῦσαν καὶ ἔκλαιαν, καὶ ἐκεῖνοι, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ζεῖ καὶ τὸν εἶδε, ἔδειξαν δυσπιστία. Ἐπειτα ἀπ' αὐτά σέ δύο ἀπ' αὐτοὺς πού ὁδοιποροῦσαν ἐφανερῶθηκε μέ ἄλλη μορφή, καθὼς ἐπήγαιναν σέ κάποιο χωράφι (στό ὑπαιθρο). Καὶ ἐκεῖνοι ἦλθαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν στοὺς ὑπολοίπους· Οὔτε σ' ἐκείνους πίστεψαν. Ὑστερα, ἐνῶ κάθονταν οἱ ἑνδεκα, φανερώθηκε, καὶ ἐπέκρινε τὴν ἀπιστά καὶ τὴ σκληροκαρδία τους, γιατί δέν ἐπίστεψαν ἐκείνους πού τὸν εἶδαν ἀναστημένο. Καὶ τοὺς εἶπε· Πηγαίνετε σέ ὅλο τὸν Κόσμο καὶ κηρύξτε τὸ εὐαγγέλιο σέ ὅλη τὴν Κτίση. Ὅποιος πιστέψει καὶ βαπτισθεῖ, θά σωθεῖ, καὶ ὁποῖος ἀπιστήσει, θά καταδικασθεῖ. Καὶ αὐτοὺς πού θά πιστέψουν θά τοὺς ἀκολουθοῦν αὐτά τά σημαδιακά θαύματα· Μέ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός μου θά βγάλουν δαιμόνια· Θά μιλήσουν καινούριες γλώσσες· θά πιάσουν φίδια· Καὶ ἂν πιοῦν κάποιο θανατηφόρο δηλητήριο, δέ θά τοὺς βλάψει· θά βάλουν τά χέρια τους ἐπάνω σέ ἀρρώστους καὶ θά γίνουν καλά. Ὁ Κύριος λοιπόν, ἀφοῦ μίλησε σ' αὐτοὺς, ἀναλήφθηκε στόν οὐρανὸ καὶ κάθισε στά δεξιά τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ βγήκαν, κήρυξαν παντοῦ, ἐνῶ ὁ Κύριος συνεργοῦσε, καὶ ἐβεβαίωνε τὸ λόγο μέ τά θαύματα πού ἀκολουθοῦσαν. Ἀμήν.

<p>Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4). Πεντηκοστάριο.</p> <p>Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκειὸν δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.</p> <p>Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡιδὴ Α'. Κανὼν Πρῶτος.</p> <p>«Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾶ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται».</p> <p>Ἄισωμεν πάντες λαοὶ τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσταντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.</p> <p>Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο· συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.</p> <p>Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ</p>		<p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 2-4). Πεντηκοστάριο.</p> <p>Σήμερα στά οὐράνια οἱ ἄνω Δυνάμεις βλέποντας τὴ φύση μας καὶ θαυμάζοντας τὴν ἄνοδο μὲ τὸν παράξενο τρόπο ἀποροῦσαν λέγοντας μεταξύ τους· Ποιὸς εἶναι αὐτός πού ἦλθε; Καὶ βλέποντας τὸ δικό τους Κύριο προέτρεπαν νὰ ἀνοίξουν τίς οὐρανίους πύλες. Μαζί μὲ αὐτές ἀκατάπαυστα ὑμνοῦμε ἐσένα, ὁ ὁποῖος θά ἔλθεις πάλι ἀπὸ ἐκεῖ μὲ σάρκα, ὡς κριτὴς τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸς παντοδύναμος.</p> <p>Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. (Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡιδὴ Α'. Πρῶτος.</p> <p>Στὸν Σωτῆρα Θεό, ὁ ὁποῖος ὀδήγησε τὸν λαὸ στὴ θάλασσα μὲ πόδια στεγνά, καὶ καταπόντισε τὸν Φαραῶ μὲ ὅλη τὴ στρατιὰ του, σ' αὐτὸν μόνον ἄς ψάλουμε, διότι εἶναι δοξασμένος</p> <p>Ἄς ψάλουμε ὅλοι οἱ λαοὶ στὸν Χριστό, πού ἀναλήφθηκε μὲ δόξα ἐπάνω στοὺς ὤμους τῶν Χερουβὶμ, καὶ μᾶς ἔβαλε νὰ καθίσουμε στά δεξιὰ τοῦ Πατέρα μαζί του, ὕμνο νικητήριο, γιατί εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Τὸν Χριστό, τὸν μεσολαβητὴ μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, βλέποντας τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων στά οὐράνια μὲ σῶμα, ἔμεναν κατάπληκτα, καὶ ὁμόφωνα ἔψαλλαν ὕμνον ἐπινίκιο.</p> <p>Τὸν Θεό πού ἐμφανίσθηκε στό ὄρος Σινᾶ, καὶ ἔδωσε</p>
--	--	--

νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Δεύτερος.

Ἀνέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὠφθης τοῖς ἔνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντός ποιητής.

Βοᾶ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δαυῖδ ὁ θεόπνευστος. Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ Πάθει σου, καὶ τῇ Ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν Πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα, ὄνπερ οὐ κατέλιπε, κἂν σάρκα εἴληφε.

Ωιδὴ Γ'. Πρῶτος.

«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερεώσόν

τὸν νόμο στό θεόπτη Μωυσῆ (πού εἶδε τό Θεό), πού ἀναλήφθηκε ἀπό τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν μέ σῶμα, αὐτόν ὅλοι ἄς ὑμνήσουμε, γιατί εἶναι δοξασμένος.

Θεοτοκίο.

Ἀμόλυντη Μῆτέρα τοῦ Θεοῦ, τό Θεό πού πῆρε σῶμα ἀπό σένα, καί δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπό τίς ἀγκάλες τοῦ Πατέρα, ἰκέτευέ τον χωρίς παύση, νά σώσει ἀπό δύσκολη περίπτωση, αὐτούς πού ἔπλασε.

Δεύτερος.

Ἀναστήθηκες τριήμερος, Ἐσύ πού ἀπό τή φύση σου εἶσαι ἀθάνατος, καί ἐμφανίσθηκες στούς ἔνδεκα καί σέ ὅλους τούς Μαθητές, καί ἀνέβηκες, Χριστέ, πρὸς τόν Πατέρα ἐποχούμενος σέ σύννεφο, Ἐσύ ὁ Ποιητής τοῦ παντός.

Φωνάζει δυνατά καί φανερά ψάλλοντας ὁ θεόπνευστος Δαυῖδ· Ἀνέβηκε ὁ Κύριος στά οὐράνια μέ ἀλαλαγμό καί ἦχο σάλπιγγας, καί ἔφθασε πρὸς τόν Πατέρα του, τήν ἀρχή τοῦ φωτός.

Ἀφοῦ ἀνακαίνισες μέ τό πάθος σου καί μέ τήν Ἀνάστασή σου, Κύριε, τόν κόσμο πού γέρασε ἀπό τά πολλά ἀμαρτήματα, ἀνέβηκες ἐποχούμενος (καβάλα) σέ σύννεφο πρὸς τά ἐπουράνια· Δόξα στή δόξα σου.

Θεοτοκίο.

Γέννησες τόν Κύριο τῶν πάντων, παναμόλυντη Κυρία, ὁ ὁποῖος καταδέχθηκε θεληματικό πάθος, καί ἀνέβηκε στόν Πατέρα, τόν ὁποῖο δέν ἐγκατέλειψε, μολονότι ἔλαβε σάρκα.

Ωιδὴ Γ'. Πρῶτος.

Μέ τή δύναμή τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ, στερεώσέ

μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ανάληψιν».

Ἀνῆλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαχνία σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων, Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμενοι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμενοι ἀνύμνουν σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἁγίαν σου Ανάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Δεύτερος.

Ἐπάρατε πύλας οὐρανόους, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφραως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς

μου τῆ διάνοια, γιὰ νὰ ὑμνῶ, καὶ νὰ δοξάζω τὴ σωτηριώδη Ανάληψή σου.

Ἀνέβηκες πρὸς τὸν Πατέρα, Ζωοδότα Χριστέ, καὶ ἀνύψωσες τὸ γένος μας, φιλόανθρωπε, μέ τὴν ἀνείπωτη (ἀνέκφραστη) εὐσπλαχνία σου.

Τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, Σωτήρα, βλέποντας ἀνθρώπινη φύση νὰ ἀνεβαίνει μαζί σου, γεμᾶτα ἔκπληξη σέ ἀνυμνοῦσαν ἀκατάπαυστα.

Ἔμεναν κατάπληκτοι οἱ ὄμιλοι τῶν Ἀγγέλων, Χριστέ, ὅταν σέ ἔβλεπαν νὰ ἀναλαμβάνεσαι μέ τὸ σῶμα σου, καὶ ἀνυμνοῦσαν τὴν ἁγία σου Ανάληψη.

Τῇ φύση τῶν ἀνθρώπων, Χριστέ, πού ἔπεσε στή φθορά, τὴν ἀνέστησες, καὶ μέ τὴν ἀνοδό σου μᾶς ὑψώσες, καὶ μᾶς δόξασες μαζί σου.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε, Ἀγνή, ἀκατάπαυστα, αὐτόν πού προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου, νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου, αὐτοὶ πού σέ ὑμνοῦν ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερος.

Ἀνοῖξτε τίς οὐράνιες πύλες, νὰ, ἦλθε ὁ Χριστός, ὁ Βασιλιάς καὶ Κύριος, ἀφοῦ φόρεσε σῶμα γήινο, ἔλεξαν στίς ἀνώτερες ἀγγελικὲς Δυνάμεις οἱ κατώτερες.

Ἀφοῦ ζήτησες Χριστέ, τὸν Ἀδάμ πού πλανήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάτη τοῦ διαβόλου, ἐπειδὴ ντύθηκες αὐτόν, ἀνέβηκες κι ἐκάθισες ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός στὸν ἴδιο θρόνο, ἐνῶ οἱ Ἄγγελοι σέ ὑμνοῦσαν.

Ἡ γῆ ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει, σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ὁ οὐρανός σήμερα γιὰ τὴν Ανάληψη τοῦ

κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τοῦτον ἀεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

Ἐπιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρασ, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Ἰδιὴ Δ'. Πρῶτος.

«Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγή δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστὲ τῇ

Δημιουργοῦ τῆς κτίσεως, ὁ ὁποῖος ὀλοφάνερα ἔνωσε μετὰ τῆ θέλησὶς του (τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὸ Θεό) πού ἦταν σὲ διάσταση.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ γέννησες αὐτόν πού κατάργησε τὸν θάνατο, τὸν μόνον ἀθάνατο Θεό, Παρθένη Μητέρα πάναγνη, αὐτόν ἰκέτευε πάντοτε, νὰ ἀπονεκρῶσει τὰ πάθη πού με θανατώνουν, καὶ νὰ με σώσει.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

Ἀφοῦ ἀνέβηκες στὰ σύννεφα τῶν οὐρανῶν, ἀφοῦ ἄφησες εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους ἐπάνω στὴ γῆ, ἀνέβηκες καὶ κάθισες δεξιὰ ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἐπειδὴ εἶσαι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία μετὰ αὐτόν καὶ μετὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Διότι παρουσιάσθηκες μετὰ σῶμα, ἀλλὰ ἔμεινες ἀμετάβλητος· Γι' αὐτὸ ἀναμένεις τὸ τέλος τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ κρίνεις ἐρχόμενος ἐπάνω στὴ γῆ ὅλο τὸν κόσμο. Κύριε πού κρίνεις δίκαια, λυπήσου τίς ψυχές μας δωρίζοντας στοὺς δούλους σου συγχώρηση τῶν πταισμάτων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων.

Ἰδιὴ Δ'. Πρῶτος.

Ἄκουσα καλά τὴ φήμη γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, ὅτι δηλαδή μετὰ αὐτόν ἀνοιχθῆκε ὁ Παράδεισος, καὶ φώναξα δυνατὰ· Δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

Ἀναλήφθηκες μετὰ δόξα Ἐσὺ ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀγγέλων, γιὰ νὰ στείλεις σ' ἐμᾶς τὸν Παράκλητο (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) ἐκ μέρους τοῦ Πατρὸς. Γι' αὐτὸ φωνάζου-

Αναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ, Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστί· Παρθένος δὲ διέμεινε, ἣν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Δεύτερος.

Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὖς ἠγάπησεν Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἄνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλη ἐποχοῦμενος κόλπους ἔφθασεν, οὖς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὄρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει, Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδώρησω φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

με δυνατά· Δόξα, Χριστέ στήν Ἀνάληψή σου.

Ὅταν ἀνέβηκες, Σωτήρα, πρὸς τὸν Πατέρα σου μαζί μὲ τὸ σῶμα σου, ἔμειναν κατάπληκτες ἀπ' αὐτὸ οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων, κι ἐφώναξαν δυνατά· Δόξα, Χριστέ, στήν Ἀνάληψή σου.

Οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων φώναζαν δυνατά στίς ἀνώτερες· Ἀνοῖξτε τίς πύλες γιὰ τὸν Χριστὸ τὸ Βασιλιά μας, τὸν ὁποῖο ἀνυμνοῦμε μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Θεοτοκίο.

Ἡ Παρθένος ἐγέννησε, καὶ δὲν ἐγνώρισε τὰ σχετικά μὲ τίς μητέρες· Ἀλλὰ εἶναι μὲν Μητέρα, ἔμεινε ὁμως Παρθένος· Αὐτὴν ἀνυμνώντας κραυγάζουμε, Χαῖρε Θεοτόκε.

Δεύτερος.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, ἀφοῦ παρέλαβε αὐτοὺς πού ἀγάπησε, ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ τοὺς εὐλόγησε, καὶ ἔφθασε στίς πατρικὲς ἀγκάλες, τίς ὁποῖες καθόλου δὲν ἐγατέλειψε, κινούμενος ἐπάνω σὲ νεφέλη.

Ὁλος ὁ Κόσμος ὁ ὄρατὸς καὶ ὁ ἀόρατος ἐορτάζει μὲ ἀγαλλίαση· Σκιρτοῦν οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, δοξολογώντας ἀκατάπαυστα τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, πού ἐνώθηκε μαζί μας ἀπὸ ἀγαθότητα.

Ἀφοῦ κατέλυσες τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, δώρισες σὲ ὅλους τὴν ἀθανασία, φιλάνθρωπε, καὶ ἀναλήφθης μὲ δόξα, ἐνῶ σὲ ἔβλεπαν οἱ σεβαστοὶ σου Μαθητές, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

<p>Θεοτοκίον. Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε, γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν Ἰδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι, ὄν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Ωιδὴ Ε'. Πρῶτος. «Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι· Κύριε Σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».</p> <p>Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.</p> <p>Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενόν σε ἰδοῦσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.</p> <p>Ἀπόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι. Θεοτοκίον. Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας. Δεύτερος. Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῶ θανάτῳ Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἀνήλθες, τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον, κάκειθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλη ἐποχούμενος. Ξένη σου ἡ Γέννησις ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτὴ σου, Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὄρους θεία Ἀνάληψις, ἣν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ, τέθριππος</p>		<p>Θεοτοκίον. Ἡ κοιλία σου, Παναμόλυντη, ἔγινε μακάρια· Διότι καταξιώθηκες νὰ χωρέσεις ἀνεξήγητα, αὐτὸν πού ἄδειασε παράδοξα τὴν κοιλία τοῦ ἄδη· Αὐτὸν ἰκέτευεν νὰ σώσει ἡμᾶς πού σέ ὑμνοῦμε. Ωιδὴ Ε'. Πρῶτος. Εὐπνώνοντας ἀπὸ τὰ χαράματα σοῦ φωνάζουμε, Κύ- ριε· Σῶσε μας· Διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, καὶ ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλον δέν ἀναγνωρίζουμε. Ἀφοῦ γέμισες μέ εὐφροσύνη τὰ σύμπαντα, εὐσπλαχνε, πηγες (ἀνέβηκες) στίς ἄνω Δυνάμεις (στίς οὐράνιες Δυνάμεις). Οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων βλέποντάς σε νὰ ἀνυψώνεσαι φώναζαν· Ἀνοῖξτε τίς πύλες γιὰ τό Βασιλιά μας. Οἱ Ἀπόστολοι βλέποντας τό Σωτῆρα νὰ ὑψώνεται ἐκραύγαζαν μέ τρόμο· Δόξα σ' ἐσένα τόν Βασιλιά μας. Θεοτοκίον. Ὡς Παρθένο μετὰ τὴ γέννηση σέ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε· Διότι ἐσύ γέννησες στὸν κόσμο μέ σάρκα τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ. Δεύτερος. Ἀφοῦ νέκρωσες τὸν θάνατο, παίρνοντας αὐτοὺς πού ἀγάπησες, ἀνέβηκες στὸ Ἅγιο ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνυψώθηκες, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα σου ἀνεβασμένος ἐπάνω σέ νεφέλη. Παράξενη ἡ Γέννησή σου, παράξενη ἡ Ἀνάστασή σου, παράξενη πού προκαλεῖ φόβο, Ζωοδότα, εἶναι ἡ Ἀνάληψή σου ἀπὸ τό ὄρος· Τὴν ὅποια εἰκονίζοντας ὁ</p>
---	--	--

ἀνήρχετο, ἀνυμνῶν σε, Φιλάνθρωπε.

Ὅρῳσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι· τί θαμβεῖσθε, τῇ Αναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἦξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἄνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἔννουν τε καὶ ἔμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Ωιδὴ ΣΤ'. Πρῶτος.

«Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα πρὸς σέ τὸν φιλάνθρωπον καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου, Κύριε».

Ἐσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνοδῶ σου.

Ἐπέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες, Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· ὃν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτῆς.

Ὡς εἶδόν σε Σωτῆρ ἡμῶν, δυνάμεις αἰ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· μεγάλη Δέσποτα ἡ φιλανθρωπία σου.

Ἡλίας ἀνέβαινε μέ τέσσερα ἄλογα ἀνυμνώντας σε, φι-
λάνθρωπε.

Οἱ Ἄγγελοι ἔλεγαν στοὺς Ἀποστόλους, πὸν ἔβλεπαν· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί θαμπώνεσθε ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Ζωοδότη Χριστοῦ; Αὐτός θά ξαναέλθει ἐπάνω στή γῆ, γιά νά κρῖνει ὅλο τόν κόσμο, ὡς Κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίο.

Αφοῦ σ' ἐφύλαξε Παρθένο ἄφθορη μετὰ τῆ γέννη-
ση, ἀνεβαίνει ὁ Χριστός πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτρι-
α, τὸν ὁποῖο δέν ἐγκατέλειψε, ἂν καὶ ἔλαβε ἀπὸ σένα
σάρκα σκεπτόμενη καὶ ἔμψυχη, ἀπὸ ἀνέκφραστο ἔλεος.

Ωιδὴ ΣΤ'. Πρῶτος.

Μέ κύκλωσε ἡ ἄβυσσος, τό κῆτος ἔγινε ὁ τάφος μου· Ἐγὼ ὁμως φώναξα πρὸς ἐσένα τὸν φιλάνθρωπο, καὶ μέ ἔσωσε τό δεξί σου χέρι, Κύριε.

Σκίρτησαν οἱ Ἀπόστολοι βλέποντας σήμερα στόν ἀέρα, νά ὑψώνεται ὁ Κτίστης μέ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μέ φόβο κραύγαζαν· Δόξα στήν ἀνοδό σου.

Παρουσιάσθηκαν οἱ Ἄγγελοι φωνάζοντας, Χριστέ στοὺς Μαθητές σου· Ὅπως εἶδατε τὸν Χριστό νά ἀνεβαίνει, θά ἔλθει μέ σῶμα ὡς δίκαιος Κριτῆς τῶν πάντων.

Μόλις σέ εἶδαν, Σωτήρα μου, οἱ οὐράνιες Δυνάμεις, νά ἀνεβαίνεις σέ ὕψος μέ τό σῶμα σου, κραύγαζαν λέ-
γοντας· Εἶναι μεγάλη, Κύριε ἡ φιλανθρωπία σου.

<p>Θεοτοκίον. <i>Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.</i> <i>Δεύτερος.</i> <i>Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἄνεισι σήμερον.</i> <i>Σαρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, τὰ πρόην διεστῶτα συνήγαγες εἰς ἓν, φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ὀρώντων σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.</i> <i>Τί ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὀρῶντες ἐφθέγγοντο· Πάθους τιμίου θεῖα, φέροντα σύμβολα.</i> Θεοτοκίον. <i>Ὑμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν καταφθορᾶς, καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τοῦ Ἄιδου, Ἄγνη καθεῖρξεως.</i> Μικρὰ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. <i>Σὺ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).</i> Κοντάκιον. <i>Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστε ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν</i></p>		<p>Θεοτοκίον. <i>Ὡς Βάτο πού δέν καιγόταν, καὶ ὄρος, καὶ πύλη οὐράνια, ἐπάξια σέ δοξολογοῦμε, ἐνδοξη Μαρία, καύχημα τῶν Ὄρθοδόξων.</i> <i>Δεύτερος.</i> <i>Ἄς ραντίσουν ἀπὸ ψηλά ἐπάνω μας τὰ σύννεφα αἰώνια εὐφροσύνη· Διότι ὁ Χριστὸς ἀνεβασμένος σέ νεφέλη ὅπως σέ Χερουβὶμ, ἀνεβαίνει σήμερα πρὸς τὸν Πατέρα του.</i> <i>Αφοῦ φάνηκες μέ ὁμοίωμα σώματος, ἐνώσεις μαζί σέ ἓνα, φιλάνθρωπε, αὐτὰ πού πρὶν ἦταν σέ διάσταση (Θεὸ καὶ ἄνθρωπο), καὶ ἀναλήφθηκες πρὸς τὰ οὐράνια, ἐνῶ σέ ἔβλεπαν οἱ Μαθητές.</i> <i>Γιατί εἶναι κόκκινα τὰ ἐνδύματα, αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐνώθηκε μέ τὴν παχύτητα τῆς σάρκα; ἔλεγαν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι, βλέποντας τὸν Χριστό νά φέρει ἐπάνω του τὰ θεϊκά σύμβολα τοῦ τιμίου πάθους του.</i> Θεοτοκίον. <i>Ὑμνοῦμε, Κόρη, τὴ σύλληψη, ὑμνοῦμε τὴν ἀνέκφραστή σου γέννηση, διὰ τῆς ὁποίας λυτρωθήκαμε, Ἄγνη, ἀπὸ τῆ φθορὰ καὶ τὴν ταλαιπωρία, καὶ ἀπὸ τῆ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ ἄδη.</i> Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. <i>Σὺ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).</i> Κοντάκιον. <i>Αφοῦ ἐκπλήρωσες τὴ θεϊκὴ οἰκονομία γιὰ χάρη μας, καὶ ἐνώσεις τὰ γῆινα μέ τὰ οὐράνια, ἀναλήφθηκες μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, χωρὶς νὰ χωρισθεῖς ἀπὸ πουθενά,</i></p>
--	--	---

χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα, πετάσωμεν τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνητοί, νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχουμένῳ· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν, ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατῆρ, καὶ στηριξας αὐτούς, ὁδηγήσας ὡς Υἱούς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς, οὐ χωρίζομαι ὑμῶν. Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τῆς Αναλήψεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτη τῆς ἕκτης Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ανάληψιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς, Λόγε, Μύσταις παρασχῶν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Καταβασίαι.

ἀλλὰ μένοντας ἀχώριστος, καὶ φωνάζοντας δυνατὰ, σ' αὐτούς πού σέ ἀγαποῦν· Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας καὶ κανένας δέν εἶναι ἀναντίον σας.

Οἶκος.

Ἐγκαταλείποντας τὰ γήινα ἐπάνω στή γῆ, παραχωρώντας τὴ στάχτη στό χῶμα, ἐλάτε, ἄς συνέλθουμε, καὶ ἄς σηκώσουμε ψηλά τὰ μάτια καὶ τούς λογισμούς, ἄς ὑψώσουμε τίς ὄψεις μαζί καὶ τίς αἰσθήσεις στίς οὐράνιες πύλες, ἐμεῖς οἱ θνητοί, ἄς νομίσουμε ὅτι εἴμαστε στό ὄρος τοῦ Ἐλαιῶνος, καὶ ὅτι ἀπό ἐκεῖ ἀτενίζουμε τό Λυτρωτή, νά εἶναι ἐπάνω σέ νεφέλη· Γιατί ἀπό ἐκεῖ ἔφυγε ὁ Κύριος ψηλά στοὺς οὐρανοὺς· Ἐκεῖ αὐτός πού θέλει νά δίνει δῶρα, ἐμοίρασε στοὺς Ἀποστόλους του τίς δωρεές, ἀφοῦ τούς ἐκάλεσε ὡς πατέρας καὶ τούς ἐστήριξε, ὁδηγώντας τους ὡς υἱούς καὶ λέγοντάς τους· Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας καὶ κανένας ἐναντίον σας.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τῆς Αναλήψεως.

Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Πέμπτη τῆς ἕκτης ἑβδομάδας ἀπὸ τό Πάσχα, ἐορτάζουμε τὴν Ανάληψη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Κάθισες στά δεξιὰ τοῦ Πατέρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, δίνοντας στοὺς Μαθητές σου ἀσφαλέστερη πίστη.

Ἐσύ πού ἀναλήφθηκες μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίες.

<p>Τῆς Πεντηκοστῆς Πεζαί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 72-74). Ωιδή Ζ'. Πρῶτος. «Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».</p> <p>Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.</p> <p>Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἁμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σῶ ἰδίῳ Πατρὶ, Σῶτερ, προσήγαγες.</p> <p>Θεοτοκίον. Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δεύτερος. Φωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ναλαμβανόμενον, καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν· Ἀνέβη ὁ</p>		<p>Τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Πεζές. (Συλλειτουργικό (Σελ. 72-74). Ωιδή Ζ'. Πρῶτος. Ἐσύ, ὁ ὁποῖος στό καμίνι τῆς φωτιᾶς ἔσωσες τοὺς νέους, πού ἔψαλλαν ὕμνους, Ἐσύ, Θεέ τῶν πατέρων μας, ἄς εἶσαι δοξασμένος. Ἐσύ πού ἀναλήφθηκες μέ σύννεφο καὶ ἔσωσες τόν Κόσμο, Ἐσύ, Θεέ τῶν πατέρων μας, ἄς εἶσαι δοξασμέ- νος. Ἀφοῦ πῆρες, Χριστέ Θεέ μας, ἐπάνω στοὺς ὤμους σου τὴν φύση μας, πού εἶχε πλανηθεῖ, ὅταν ἀναλήφθηκες, τὴν ἔφερες καὶ τὴν πρόσφερες στὸν Θεό καὶ Πατέρα. Ἐσύ πού ἀνέβηκες μέ σῶμα πρὸς τὸν ἀσώματο Πα- τέρα, Ἐσύ, Θεέ τῶν πατέρων μας, ἄς εἶσαι δοξασμένος. Ἀφοῦ πῆρες τὴ νεκρωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία φύση μας, τὴν ἔφερες καὶ τὴν πρόσφερες, Σωτήρα, στὸν δικό σου Πατέρα. Θεοτοκίο. Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, τὴν ὁποία ἔκανες Μητέρα Θεοῦ, Ἐσύ, Θεέ τῶν πατέρων μας, ἄς εἶσαι δοξασμένος. Δεύτερος. Ἐσένα πού εἶσαι φῶς, σέ παρέλαβε φωτεινὴ νεφέλῃ, Κύριε, ὅταν ἀναλαμβανόσουν ἀπὸ τὴ γῆ πέρα ἀπὸ κάθε λογικὴ· Καὶ ἐπουράνια πλήθη σέ ὕμνησαν μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους λέγοντας· Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας. Ἄς χειροκρατήσουμε ὅλοι χαρούμενοι γιὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄς ἀλαλαλάξουμε· Ἀνέβηκε</p>
---	--	---

Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωυσῆς ὁ μέγας ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ. Ὡι κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, θεοχαρίτῳ, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Ὡιδὴ Η'.

«Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῆ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῆ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα

ὁ Κύριος μέ φωνῇ σάλπιγγας, καὶ κάθισε ἀπὸ τὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα, ὡς ὁμόθρονος αἰῶνια.

Ψάλλοντας κάποτε ὁ μέγας Μωυσῆς ἔλεγε δυνατά· Ἄς προσκυνήσουν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι τὸν Χριστό, πού ἀναλαμβάνεται, ὡς Βασιλιά τοῦ παντός. Σ' αὐτόν κράζουμε· ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Θεοτοκίο.

Ὡ στά παράδοξα θαύματα! Πῶς χώρεσες τὸν ἀχώρητο Θεό, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, αὐτόν ὁ ὁποῖος ἔγινε φτωχὸς παίρνοντας σῶμα, καὶ σήμερα ἀναλήφθηκε μέ πολλή δόξα στά οὐράνια, καὶ ζωοποίησε τοὺς ἀνθρώπους;

Ὡιδὴ Η' . Πρῶτος.

Τὸν Υἱό καὶ Θεό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια σαρκώθηκε ἀπὸ Παρθένο Μητέρα, ἐσεῖς ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ, ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὸν Ζωοδότη Χριστό πού ἀναστήθηκε μέ δύο φύσεις, ὁ ὁποῖος κάθεται στοὺς οὐρανούς μέ δόξα μαζί μέ τὸν Πατέρα, ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ, ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσένα πού λύτρωσες τὴν κτίση ἀπὸ τὰ εἰδῶλα, καὶ τὴν παρουσίασες στὸν Πατέρα σου ἐλεύθερη, ἐσένα, Σωτήρα, ὑμνοῦμε, κι ἐσένα ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτόν ὁ ὁποῖος μέ τὴν κάθοδό του κατέβαλε τὸν ἀντίπαλο, καὶ μέ τὴν ἀνοδό του ἀνύψωσε τὸν ἄνθρωπο,

τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης, Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα, ὄν σὺν ἄσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεύτερος.

Ἦρθησαν οἱ νόες Ἀποστόλοις ἐν τῇ Αναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἴστασθε θαμβούμενοι; Οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρίναι, τοὺς ἐν γῆ ἄνθρώπους, κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάξωμεν ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χειρὰς τε κροτήσωμεν. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἦρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοϊαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀνακράξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς

ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ, ὑπερψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἀναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, Θεοτόκε ἀγνή, ἐπειδὴ κράτησες στήν κοιλιὰ σου, αὐτόν πού εἶναι ἀνεβασμένος ἐπάνω τους· τὸν ὁποῖο μαζί μέ τοὺς Ἄσωμάτους ἐμεῖς οἱ θνητοὶ τὸν δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δεύτερος.

Ἐμφανίσθηκαν οἱ νοεροὶ (ἄυλοι) Ἄγγελοι στοὺς Ἀποστόλους καὶ ἔλεγαν· Γιατί στέκεσθε ἀτενίζοντας θαμπωμένοι; Αὐτός πού ἀνεβαίνει στὰ οὐράνια, θά ἔλθει καὶ πάλι, γιά νά κρίνει τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι στή γῆ, ἐπειδὴ εἶναι μόνος Κριτής.

Ἄς ἀνακηρῶμε τή μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ, ἃς ἀλαλάξουμε μέ ὁμόφωνο ὕμνο, ἃς ψάλουμε, ἃς χορέψουμε καὶ ἃς χειροκροτήσουμε· Ἀνέβηκε ὁ Θεός μέ ἀλαλαγμοὺς στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τῆ γῆ, ἐνῶ τὸν ὑμνοῦν Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, ὡς Κύριο καὶ Ποιητὴ τῶν ὅλων.

Ἦψώθηκε ἐπάνω ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, πού εἶχε ξεπέσει παλαιά, καὶ τοποθετήθηκε (ἐγκαταστάθηκε) σέ θεϊκὸ θρόνο ἐπάνω ἀπὸ κάθε λογική. Ἐλάτε νά πανηγυρήσουμε καὶ νά κραυγάσουμε· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Νά, ὁ Υἱὸς σου, Θεοτόκε, ἀφοῦ μέ τὸν Σταυρὸ του λαφυραγώγησε τὸν θάνατο, ἀναστήθηκε τριήμερος, καὶ

Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεῖς ἀνέδραμε, πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα.(Σελ. 25).

Ἄντι ταύτης ἡ Θ'. ὡδή τῶν δύο Κανόνων).

Μεγαλυνάρια.

Ἰδιή Θ'. Πρῶτος.

Στίχος: Ἐπαναλαμβανόμενος εἰς πάντα τὰ τροπάρια.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

«Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν».

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Απόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα ὀρῶντες, Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὄν

ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε στοὺς Μαθητές του, ἀνέβηκε στὰ οὐράνια· προσκυνώντας σε μαζί μέ αὐτόν σέ ὑμνοῦμε καί σέ δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἄντι αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ὡδή τῶν δύο Κανόνων).

Μεγαλυνάρια.

Ἰδιή Θ'. Πρῶτος.

Στίχος: Ἐπαναλαμβανόμενος σέ ὅλα τὰ τροπάρια.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐσένα, ἡ ὁποία εἶσαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐπάνω ἀπὸ τῆ δύναμη τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου, καὶ ἡ ὁποία κράτησες στὰ σπλάχνα σου κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο τὸν ἄχρονο σέ χρονική στιγμή, οἱ πιστοὶ σέ μεγαλύνουμε μέ τό ἴδιο φρόνημα.

Βλέποντας οἱ Απόστολοι ἐσένα τὸν λυτρωτὴ τοῦ κόσμου τὸν Χριστό τὸν Θεό, νά ὑψώνεσαι ὡς Θεός, σκιρτῶντας μέ φόβο σέ μεγαλύναν.

Βλέποντας, Χριστέ, στὰ οὐράνια τό σῶμα σου πού θεώθηκε οἱ Ἄγγελοι, γνέφοντας (μέ νοήματα) ἔλεγαν μεταξύ τους· Ἀληθινά αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας.

Τά τάγματα τῶν Ἀσωμάτων, Χριστέ Θεέ μας, βλέποντας νά ὑψώνεσαι μέ σύννεφα ἐκραύγαζαν· Ἀνοιξτε τίς πύλες στό Βασιλιά τῆς δόξας.

Ἐσένα πού κατέβηκες στὰ ἐγκατα τῆς γῆς, καὶ ἔσωσες τὸν ἄνθρωπο, καί μέ τὴν Ἀνάληψή σου τὸν ἀνύψωσες, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Βλέ-

ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Δεύτερος.

Στίχος: Ἐπαναλαμβανόμενος εἰς πάντα τὰ τροπάρια.

Ἄγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὡ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπόζων γὰρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοτίμον, ὃν ὁρᾶτε, ἀναλαμβανόμενον, καὶ νεφέλη φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἦρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἄνωθεν, τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώτος. Πανηγυρίζομεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς ἀθεΐας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας

ποντας σήμερα, αὐτὸν πού γέννησες, νά ὑψώνεται ἀπὸ τῆ γῆ, τὸν ἐμεγάλυνες μαζί μέ τούς Ἀγγέλους.

Δεύτερος.

Στίχος: Ἐπαναλαμβανόμενος σέ ὅλα τὰ τροπάρια.

Οἱ Ἄγγελοι βλέποντας τὴν ἄνοδο τοῦ Κυρίου ἔμεναν κατάπληκτοι· Πῶς ὑψώθηκε μέ δόξα ἀπὸ τῆ γῆ στὰ ὕψη (στὰ οὐράνια).

Ὡ στίς δωρεές πού ξεπερνοῦν τὴν κατανόησή μας!

Ὡ φρικτὸ μυστήριον! Διότι ὁ Κύριος ὅλων ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τῆ γῆ πρὸς τὰ οὐράνια ἀπέστειλε στοὺς Μαθητές τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο φώτισε τὴ διάνοιά τους, καὶ τοὺς ἔκανε φλογερούς μέ τὴ χάρη του.

Εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς πλῆθος τῶν Μαθητῶν του· Καθίστε ἐσεῖς στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐγὼ θά σᾶς στείλω ἄλλον Παράκλητο πού εἶναι στὸν ἴδιο θρόνο μέ τὸν Πατέρα καὶ ὁμοτίμος μ' ἐμένα πού μέ βλέπετε, νά ἀναλαμβάνομαι, καὶ νά εἶμαι ἀνεβασμένος ἐπάνω σέ νεφέλη φωτὸς.

Ὑψώθηκε ὀλοφάνερα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἡ μεγαλοπρέπεια Ἐκείνου πού ἔγινε φτωχὸς σωματικά, καὶ μέ τὸν ὁποῖο τιμήθηκε ἡ φύση μας πού εἶχε ξεπέσει. Ἄς πανηγυρίσουμε καὶ ὁμόφωνα ὅλοι ἄς ἀλαλάξουμε, καὶ ἄς χειροκροτήσουμε χαρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Τὸ φῶς πού ἔλαμψε ἀπὸ τὸ φῶς, παναμόλυντη, ἀπὸ σένα ἀνέτειλε, καὶ διέλυσε ὅλη τὴ σκοτεινιά (τὴ μαυρίλα) τῆς ἀθεΐας, καὶ φωταγώγησε αὐτοὺς πού

ἐφωταγωγήσε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζομεν.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).
Ἐκφώνησις.
Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).
Ἐξαποστειλάριον.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων, Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν. (Τρίς).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).
Τροπάρια.

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίζωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον. (Δίς).

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις· Τίς ἢ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ὀρώμενος, ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὀρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός,

κοιμοῦνταν στήν πνευματικὴ νύχτα· Γι' αὐτό ὅλοι, ὅπως ἔχουμε χρέος, σὲ μακαρίζουμε πάντοτε στοὺς αἰῶνες.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).
Ἐκφώνηση.
Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).
Ἐξαποστειλάρια.

Ἐνῶ οἱ Μαθητές ἔβλεπαν, ἀναλήφθηκες, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ κάθισες στὸν ἴδιο θρόνο. Ἄγγελοι τρέχοντας μπροστὰ κραύγαζαν· ἀνοῖξτε τίς πύλες, ἀνοῖξτε τίς· γιατί ὁ Βασιλιάς ἀνέβηκε πρὸς τὴ δόξα τοῦ ἀρχικοῦ του φωτός. (Τρίς).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).
Τροπάρια.

Ἐμεῖς πού εἴμαστε στὸν κόσμο, ἄς πανηγυρίσουμε ἀγγελικὰ πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἀνεβασμένος ἐπάνω σὲ θρόνο δόξης κραυγάζοντας τὸν ὕμνο· Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας ὁ οὐράνιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού εἶσαι αἰώνιος μαζί του· Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιο.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων παρατηρώντας, Σωτῆρα, τὸ παράξενο γεγονός τῆς Ἀναλήψεως ἀποροῦσαν μεταξὺ τους λέγοντας· Τί εἶναι αὐτό τὸ θέαμα; Εἶναι βέβαια ἄνθρωπος στή μορφῇ, αὐτός πού φαίνεται· Ἀλλά ὡς Θεός ἀνεβαίνει μέ τὸ σῶμα ψηλότερα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

Οἱ Γαλιλαῖοι βλέποντάς σε νά ἀναλαμβάνεσαι ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν μέ τὸ σῶμα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἄκουαν Ἀγγέλους πού φώναζαν σ' αὐτούς· Γιατί σταθήκατε καὶ βλέπετε; Αὐτός θά ἔλθει πάλι μέ σῶμα, μέ τὸν

καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς

ἴδιο τρόπο, μέ τόν ὁποῖο τόν εἶδατε.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Γεννήθηκες, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησες· Φάνηκες, ὅπως ἀποφάσισης ὁ ἴδιος· Ἐπαθες σωματικά· Ἐσὺ ὁ Θεὸς μας· Ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, ἀφοῦ πάτησες τὸν θάνατο, ἀναλήφθηκες μέ δόξα, Ἐσὺ πού γεμίζεις τὰ σύμπαντα· Καὶ μᾶς ἔστειλες τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ νὰ ἀνυμνοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὴ Θεότητά σου.

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχ. α'. Ὅλα τὰ ἔθνη χειροκροτήσατε. Ἀλαλάξτε πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτήρα μας.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. β'. Διότι ὁ Κύριος ὁ Ὑψιστος εἶναι φοβερός, εἶναι Βασιλιάς μέγας σέ ὅλη τὴ γῆ.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξε σ' ἐμᾶς λαοὺς καὶ ἔθνη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνο Β'.

Στίχ. α', Ὁ Κύριος εἶναι Μέγας καὶ ὑπεβολικά ἄξιος γιὰ ὕμνους στὴν ἁγία πόλη του.

Σῶσε μας, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, πού ἀναλήφθηκες μέ δόξα στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ μᾶς, οἱ ὁποῖοι σοῦ ψάλλουμε, Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς γίνεται γνωστός στοὺς πύργους τῆς

<p>γινώσκειται. Στίχ. γ'. Ὅτι Ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν. Δόξα... Καὶ νῦν... «Ὁ μονογενῆς Υἱὸς...». (Σελ. 31). Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.</p> <p>Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.</p> <p>Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.</p> <p>Εἰσοδικὸν.</p> <p>Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. «Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ...». (Ὡς ἀνωτέρω). Ἀπολυτίκιον. «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...». (Ὡς ἀνωτέρω). Κοντάκιον.</p> <p>Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν</p>		<p>Ἱερουσαλήμ. Στίχ. γ'. Διότι νά, συγκεντρώθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Δόξα ... Καὶ νῦν ... Ὁ Μονογενῆς Υἱός... (Σελ. 31). Ἀντίφωνο Γ' . Στίχ. α'. Ἀκούστε τα αὐτά ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀναλήφθηκες μέ δόξα ἀπό τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ Θεέ μας, μπροστά στά μάτια τῶν Μαθητῶν σου, καί κάθισες στά δεξιά τοῦ Πατέρα, Ἐσύ πού γεμίζεις τά σύμπαντα μέ τή Θεότητά σου· Καί ἔστειλες σ' αὐτούς τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού φωτίζει καί στηρίζει καί ἁγιάζει τίς ψυχές μας.</p> <p>Στίχ. β'. Τό στόμα μου θά πει λόγια σοφά, καί ἡ καρ- διά μου ἔπειτα ἀπό μελέτη θά ἐκφρασθεῖ μέ σύνεση.</p> <p>Στίχ.γ'. Θά στρέψω τό αὐτί μου γιά νά ἀκούσω πα- ραβολικά λόγια, θά ἐκφράσω τό πρόβλημά μου στό Θεό μέ τή συνοδία μουσικῆς, ψαλτηρίου.</p> <p>Εἰσοδικό.</p> <p>Ἀνέβηκε ὁ Θεός μέ ἀλαλαγμό, ὁ Κύριος μέ φωνή σάλπιγγας. «Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ...». (Ὅπως παραπάνω). Ἀπολυτίκιο. Ἀναλήφθηκες μέ δόξα... (ὅπως παραπάνω). Κοντάκιο.</p> <p>Ἀφοῦ ἐκπλήρωσες τή θεϊκή οἰκονομία γιά χάρη μας, καί ἔνωσες τά γήινα μέ τά οὐράνια, ἀναλήφθηκες μέ δόξα, Χριστέ Θεέ μας, χωρίς νά χωρισθεῖς ἀπό πουθενά, ἀλλά μένοντας ἀχώριστος, καί φωνάζοντας δυνατά, σ'</p>
---	--	--

τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγώ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ἀναγννώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Α'. 1-12).

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ᾧ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; Εἶπεν δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν

αὐτοῦς πού σέ ἀγαποῦν· Ἐγώ εἶμαι μαζί σας καὶ κανένας δὲν εἶναι ἀναντίον σας.

Ἀναγννώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Α'. 1-12).

Τὸ πρῶτο βιβλίο (τὸ Εὐαγγέλιο) τὸ ἔγραψα, Θεόφιλε, γιὰ ὅλα ὅσα ἄρχισε νὰ κάνει καὶ νὰ διδάσκει ὁ Ἰησοῦς, μέχρι τὴν ἡμέρα πού, ἀφοῦ ἔδωσε ἐντολές μέ τῆ συνεργασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς Ἀποστόλους πού διάλεξε, ἀναλήφθηκε. Σ' αὐτούς παρουσίασε τὸν ἑαυτό του ζωντανό μετὰ τὸ Πάθος του μέ πολλές ἀποδείξεις ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, ἐμφανιζόμενος σ' αὐτούς καὶ διδάσκοντας τὰ σχετικά μέ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τρώγοντας μαζί τους τὴν ἴδια τροφή τοὺς παρήγγειλε, νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ περιμένουν τὴν ὑπόσχεση τοῦ Πατέρα (γιὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), γιὰ τὴν ὁποία ἀκούσατε ἀπὸ ἐμένα· Ὅτι δηλαδή ὁ Ἰωάννης βάπτισε μέ νερό, ἐσεῖς ὅμως θὰ βαπτισθεῖτε μέ Πνεῦμα Ἅγιο μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Τότε αὐτοὶ ἀφοῦ ἦλθαν ὅλοι μαζί, τὸν ρωτοῦσαν λέγοντας· Κύριε, πές μας, ἐάν κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν θὰ ἀποκαταστήσεις τὴ Βασιλεία γιὰ τὸν Ἰσραήλ; Καὶ τοὺς εἶπε· δὲν εἶναι δικό σας δικαίωμα, νὰ γνωρίζετε χρόνια ἢ ἐποχές, τοὺς ὁποίους ὁ Πατέρας κράτησε ἀποκλειστικά στὴ δική του ἐξουσία. Θὰ λάβετε ὅμως δύναμη, ὅταν κατέβει ἐπάνω σας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ θὰ εἴσθε Μάρτυρες μου καὶ στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ σὲ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ Σαμάρεια καὶ μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἐνῶ τὸν ἔβλεπαν, φωτεινὴ νε-

αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἱ καὶ εἶπον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἔλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 36-53).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν ἔστη ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμβοφοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς· Ἐχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε; Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου, καὶ λαβῶν ἐνώπιον

φέλη τὸν ἔκρουσε ἀπὸ τὰ μάτια τους. Καὶ ἐνῶ εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους στὸν οὐρανό, παρουσιάσθηκαν σ' αὐτούς δύο ἄνδρες μὲ λευκὰ φορέματα, οἱ ὁποῖοι καὶ τοὺς εἶπαν· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί στέκεσθε καὶ βλέπετε στὸν οὐρανό; Αὐτός ὁ Ἰησοῦς πού ἀναλήφθηκε ἀπὸ σᾶς στὸν οὐρανό, ἔτσι θά ἔλθει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού τὸν εἶδατε, νά ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Τότε ἐπέστρεψαν στὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὸ ὄρος πού ὀνομάζεται Ἐλαιῶνας, πού εἶναι κοντά στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀπέχει ἀπὸ αὐτὴν ἀπόσταση ὅση ἐπιτρέπεται νά βαδίσουν τὸ Σάββατο οἱ Ἰουδαῖοι. (Περὶ-που 1.500 μέτρα).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 36-53).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοὺς νεκρούς, στάθηκε ἀνάμεσα στους Μαθητές του καὶ λέγει σ' αὐτούς· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Καὶ ταραγμένοι καὶ φοβισμένοι νόμιζαν ὅτι βλέπουν πνεῦμα (ψυχὴ νεκροῦ χωρὶς σῶμα). Καὶ εἶπε σ' αὐτούς· Γιατί εἴσθε ταραγμένοι, καὶ γιατί ἀνεβαίνουν λογισμοὶ ἀμφιβολίας στό νοῦ σας; Δεῖτε τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος· Ψηλαφήστε με καὶ δεῖτε, ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν ἔχει σὰρκα καὶ ὀστά, ὅπως βλέπετε ἐμένα νά ἔχω. Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτό, τοὺς ἐδειξε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀπιστοῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ ἐθαύμαζαν, τοὺς εἶπε· Ἐχετε ἐδῶ τίποτε φαγώσιμο; Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωσαν ἓνα κομμάτι ἀπὸ ψημένο ψάρι καὶ κηρήθρα μὲ μέλι, καὶ ἀφοῦ τὰ πῆρε, ἔφαγε μπροστά τους. Καὶ τοὺς εἶπε· Αὐτά τὰ γεγονότα εἶναι ἡ πραγματοποίηση τῶν

αὐτῶν ἔφαγεν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὐς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὧν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως καὶ προφήταις καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ. Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι Οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. Ὑμεῖς δὲ ἐστε μάρτυρες τούτων. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

λόγων πού σᾶς εἶπα, ὅταν ἀκόμη ἦμουν μαζί σας, ὅτι ἔπρεπε νά ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ γραμμένα στό νόμου τοῦ Μωυσῆ καί στούς Προφήτες καί στούς ψαλμούς γιά μένα. Τότε ἄνοιξε τό νοῦ τους, νά κατανοήσουν τίς Γραφές, καί εἶπε σ' αὐτούς, ὅτι ἔτσι ἔχει γραφεῖ, καί ἔτσι ἔπρεπε νά πάθει ὁ Χριστός, καί νά ἀναστηθεῖ κατά τήν τρίτη ἡμέρα, καί νά κηρυχθεῖ σέ σχέση μέ τό ὄνομά του μετάνοια καί συγχώρηση ἁμαρτιῶν σέ ὅλα τὰ ἔθνη ἀρχίζοντας ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ. Κι ἐσεῖς θά εἴσθε μάρτυρες γι' αὐτά. Καί νά, ἐγώ ἀποστέλλω τήν ὑπόσχεση τοῦ Πατέρα μου σ' ἐσᾶς· Κι ἐσεῖς καθίστε στήν πόλη Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου ντυθεῖτε δύναμη ἀπό τόν οὐρανό. Καί τούς ἔβγαλε ἔξω μέχρι τή Βηθανία καί ἀφοῦ σήκωσε τὰ χεῖρα του τούς εὐλόγησε. Καί συνέβη, ἐνῶ αὐτός τούς εὐλογοῦσε, χωρίσθηκε ἀπ' αὐτούς καί ἀνέβαινε στόν οὐρανό. Καί αὐτοί, ἀφοῦ τόν προσκύνησαν, ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ μέ χαρά μεγάλη. Καί σύχναζαν πάντοτε στό ναό ὑμνώνοντας καί δοξολογώντας τόν Θεό. Ἀμήν.

